

1. EXT. DÁLNIČE - DEN

Dálnice v odpolední špičce. Kolona aut převážně stojí, do pohybu se dává v dlouhých časových odstupech, aby se zase rychle zastavila.

V luxusním audi ve stříbrošedém provedení cestuje MILOŠ (36), podsaditý muž v propoceném obleku. Pod košilí se mu nadouvá břicho, na temeni prosvítá počínající pleš. Miloš je otrávený a telefonuje. Mobil má přitom opřený ve stojanu na přístrojové desce, na uchu se mu leskne klip.

MILOŠ

Takže vám tam fakt asi něco spadlo? Hm.

(...)

Nejde to zapnout? Kably jste zkoušeli, všechno jde?

(...)

Podívejte, já vám tam někoho pošlu. Jen nechci, aby to bylo jako minule. Kolega se k vám hnál kvůli vážné závadě a na místě se ukázalo, že vaší slečně asistentce nešly psát velký písmena.

(...)

No, co udělal - ukázal jí capslock.

(...)

Ale ovšem, že za to dostal zapláceno. Jen to bylo zdržení. My nemáme jenom vás. A specializujeme se přece jen na závažnější problémy.

(...)

Dobře. Tak já vám tam někoho pošlu. Dneska už asi ne, spíš zítra ráno. Dobře. Nashle...

Vozovka se mezitím uvolnila. Rozjíždí se i Milošův vůz. Miloš za jízdy t'ukne do mobilu - je slyšet zvuk vytáčení. Po chvíli někdo na druhé straně přijímá hovor.

MILOŠ

No hele, to jsem já. Jsem tam do půl hodiny, tak se nějak sbal. Rád bych na tebe alespoň jednou hodinu nečekal. Jasně, jasně...

2. EXT. PARKOVIŠTĚ - DEN

Milošův vůz vjíždí na parkoviště v centru města. Naproti němu přes silnici se rozkládá park a za ním honosná, rozložitá secesní budova muzea.

Miloš vystupuje z auta. Protahuje se, zamyká. Prochází parkem a vstupuje do muzea za manželskou dvojicí ve středním věku. Muž i žena, zjevně na výletě, jsou pohodlně oblečení, s batohy na zádech.

3. INT. TOALETY - DEN

Prásknutí vstupních dveří vyruší SOŇU (32), která tajně kouří na toaletách pro zaměstnance.

Soňa je vyšší odbarvená brunetka s odrostlými vlasy, v džínách, tričku a prošívané vestě s vytahanými kapsami.

Zavětrí. Potom odhodí nedopalek do mísy a spláchne.

4. INT. MUZEUM - DEN

Soňa vchází do kanceláře, rozlehlé místnosti s výhledem do parku, zaplněné starším, různě poškozeným nábytkem. Jsou tu dva psací stoly s ulomenýma nohama, skříň, knihovna, hliníková kartotéka. U zdi stojí vyrovnáno několik přepravek s předměty zabalenými do novin.

Do jedné ze stěn je zasazeno okénko vrátnice. K němu se sklání manželský pár. Soňa dojde k okénku, s rámusem vytahuje sklo nahoru.

SOŇA

Dobrý den.

ŽENA

Dobrý den. My bychom se chtěli zeptat, co je u vás k vidění?

SOŇA

No, tady je etnografická expozice.

ŽENA

(otáčí se k manželovi a opakuje)

Takže etnografická expozice. A co to přesně znamená?

SOŇA

Prostě to ukazuje život místních lidí. V minulosti.

ŽENA

Aha. A keramiku tady máte?

SOŇA

Samozřejmě.

ŽENA

Výborně. Tak mi bychom si vzali dva lístky pro dospělé.

Soňa nerozhodně pohlédne k nástěnným hodinám.

SOŇA

Víte, poslední prohlídka měla začít před dvaceti minutami. Ve čtyři zavíráme.

ŽENA

A jak dlouho to tak trvá?

SOŇA

To vám neřeknu. Obvykle počítáme dvacet minut, půl hodiny. Ale někdo tu vydrží skoro celý den. Hlavně když se zajímá o keramiku.

ŽENA

My to zvládneme. Do těch čtyř.

Soňa bez nadšení trhá z papírového kotouče dvě vstupenky. Přijme od ženy částku v mincích a vhodí ji do těžké kovové pokladny. Ukáže manželům na protější dveře. Vyjde na chodbu a uvidí, že spolu s návštěvníky tu stojí i Miloš. Pozdraví ho pokývnutím hlavy. Dlouho loví po kapsách klíče. Konečně nachází ten správný.

Odemyká dveře a vede nově příchozí úzkou chodbou kolem toalet pro návštěvníky. Na jejich dveřích visí barevný leták s nápisem *MIMO PROVOZ* vyvedeným v několika světových jazycích. Ženu to viditelně zklame. Soňa odemyká další dveře.

Manželé nadšeně vstupují do labyrintu zašlých vitrín a panelů. Vše chrání tlusté plexisklo. U některých exponátů chybí popisky. Z jednoho okna se spouští pavučina. Po zemi, v záhybech zašlého zátěžového koberce, se povalují mrtvolky much. Soňa to všechno vidí, ale návštěvníci dávají najevo uspokojení a radost z malovaných hrnků a podmaleb na skle. Soňa se sklání k hifi věži. Brzy vzduch prořízne zvuk trubky, do něhož se prolne ženský hlas z reproduktoru.

HLAS Z REPRODUKTORU

Dovolte nám, abychom vás přivítali...

Miloš zůstal stát mezi vstupními dveřmi. Gesty dává Soně najevo, že už je opravdu pozdě a on si přeje odejít. Soňa mu týmž způsobem naznačuje, že ona za to nemůže, má tu přece lidi.

5. INT. MUZEUM - DEN

Soňa vyměnila prošívanou vestu za propínací svetr. S kabelkou přes rameno vyťukává kód alarmu, zamkne mříž a vyjde na ulici.

6. EXT. ULICE - DEN

Na schodech před muzeem Soňu se dvěma nákupními taškami v ruce čeká Miloš. Soňa dupe. Miloš to snáší jen s vypětím sil.

SOŇA

Víš, že to byli dneska první lidi? Za celý den?

Miloš si pobouřeně odfrkne. Soňa zamkne i masivní vstupní dveře a pár vteřin naslouchá zvuku alarmu.

SOŇA

Dobrá...

Vydávají se k autu. Miloš razantně, nechává Soňu za sebou. Ji to nevyvádí z míry, nespěchá. Než přejde ulici a otevře dveře vozu, Miloš stihne uložit tašky do kufru auta, usednout na místo řidiče a zapnout si bezpečnostní pás.

Soňa usedá na sedadlo spolujezdce. Důkladně práskne dveřmi.

MILOŠ

Musíš s tím tak třískat?

SOŇA

Promiň, no.

Auto pomalu vyjíždí z parkoviště, pohybuje se ulicemi města. Oba pasažéři mlčí. Miloš se věnuje řízení, Soňa sleduje ulice, míhající se za oknem.

7. INT. KUCHYNĚ - DEN

V kuchyni sešlapané linoleum, bílý lakovaný nábytek, kostkované závěsy. U okna stojí MARTA (73), prostovlasá, oblečená do strakatých domácích šatů. Pozoruje ulici před domem, kde právě zastavilo auto, z něhož se soukají Miloš a Soňa. Opírá se přitom o stůl.

Na něm leží vedle rozečteného časopisu hrnek s bílou kávou a talířek s nakousnutým perníkem. Stojí tu i rádio, kalendář, květináč, košík s ovocem, krabice na léky a černá urna, o níž se opírá průkazová fotografie staršího usmívajícího se muže.

8. INT. CHODBA - DEN

Soňa s Milošem vcházejí do předsíně, zavírají za sebou a zouvají se. „Místnost je jim dohromady těsná.“

SOŇA

Mámo!

Miloš následuje Soňu do útrob bytu.

9. INT. KUCHYNĚ - DEN

Soňa otvírá dveře kuchyně. V křesle, z profilu k příchozím, sedí Marta a listuje časopisem.

SOŇA

Čau.

Marta kývne.

MILOŠ

No, tady ji máme schovanou!

Marta znovu kývne. Miloš se k ní skloní a políbí ji na tvář.

MILOŠ

Jak se máš, mami?

MARTA

Jak myslíš?

Marta se provokativně usmívá. Miloš znejistí.

MILOŠ

A co pořád... děláš?

MARTA

Tak. Nic...

Odmlčí se a pozorují Soňu. Ta, otočená k nim zády, kmitá mezi lednicí, kuchyňskou linkou a skříňkou na jídlo.

SOŇA

Tohle už ti vyhodím. A tohle taky. To tu nemůžeš skladovat věčně. A ten chleba - no, mámo!

Soňa ukáže Martě i Milošovi skrojek chleba, na kterém se zelená plíseň.

MARTA

To se vodkrojí.

SOŇA

Vodkrojí?!

Soňa pobouřeně kroutí hlavou a pokračuje v práci.

MARTA

A taková je na mě pořád. Takhle se mnou mluví moje dcera.

MILOŠ

Soňa to s tebou ale myslí dobře, mami...

MARTA

Tak jo.

MILOŠ

Kdybys to snědla, mohla bys... třeba skončit v nemocnici.

MARTA

A dyť by to bylo jedno.

MILOŠ

No, tobě možná jo, ale nám ne.

MARTA

A dyť já tu už nemám co dělat.

SOŇA

No, tady ne. Vstávej. Podívej, jak sis tu nadrobila. Sedni si ke stolu, já to po tobě smetu.

Marta se nesouhlasně, ale přece přesouvá ke stolu.

SOŇA

A tohle bys tu taky nemusela mít.

(ukáže lopatkou plnou drobků k zákoutí s urnou)

Trhá mi to srdce.

Marta se stydlivě otáčí a uhýbá před dcerou pohledem.

MARTA

Dyť sem nikdo nepříjde, jak je rok dlouhej. Tady Milošek někdy...

MILOŠ

Mami, já se snažím...

MARTA

A tomu táta nemůže vadit. Někdy Evička...

SOŇA

No právě...

MARTA

Listonoška...

MILOŠ

To asi nemá teď cenu řešit... Mami, nechybí ti něco?

MARTA

Ale asi ne. Copak já vim?

SOŇA

Pojď, ukážu ti to.

Miloš se na Martu povzbudivě usměje a odchází za Soňou z pokoje.

10. INT. KOMORA - DEN

Komora je úzká místnost, kam se vejde jen z každé strany jeden pár polic, naplněných neuspořádanou zmetí věcí. Soňa najisto sahá jedné z krabic.

SOŇA

Tady.

MILOŠ

Dobře. Koupelna, chodba?

SOŇA

Jo. Vážně bych ti nevoalala. Ale něco se tam seklo... Už jsem se pak bála na to... Miloš odchází, ani nenechá Soňu domluvit.

11. INT. KOUPELNA - DEN

Miloš stojí na židli a montuje do lustru žárovku. Soňa sedí na okraji sedací vany a pozoruje ho.

SOŇA

Před týdnem mi spálila všechno letní oblečení.

(Miloš jí věnuje nevěřící pohled)

Ne, vážně. Měla jsem je na půdě v igelitových pytlích.

(následuje další nevěřící pohled)

Už se mi prostě nikam nevešlo. Byly to speciální vakuový pytle z teleshoppingu.

(odmlčí se)

Kdybys viděl, jak hořelo! Jak vatra, vzadu na zahradě, víš.

Oba se zasmějí, Miloš spíš ze slušnosti, strojeně. Ozve se třesk skla a z jeho ruky odkápne na dlaždice pár kapek krve.

12. EXT. ZAHRADA – DEN

Marta prochází zahradou podél plotu. Její boty, probírající se trávou, šustí. Marta má ruce složené za zády a něco hledá – sleduje zem pod svýma nohama, nakukuje do zákoutí, mezi keře.

DÍVČÍ HLAS 1

(m. o.)

Ty jo, tak matka řekla: Ukaž žíly!

DÍVČÍ HLAS 2

(m. o.)

Ty jo. A proč jako?

DÍVČÍ HLAS 1

(m. o.)

Přišlo jí, že to kapesný utrácím moc rychle.

DÍVČÍ HLAS 2

(m. o.)

Blbý, no.

(po chvíli)

Mně se zas naši ptali, jestli nejsem... lesbička.

DÍVČÍ HLAS 1

(m. o.)

Lesbička, jo? Heheh...

DÍVČÍ HLAS 2

(m. o.)

No, přišlo jim divný, že nemám kluka.

Marta se nakrčí a nečekaně rychle se vrhne vpřed. Když se opět narovná, drží v podpaží slepici a hladí ji po křídlech. Pohlédne do sousední zahrady. V altánu tam sedí dvě asi patnáctileté dívky, upírají na Martu tázavé pohledy. Jedna z nich hlasitě odkopne pod lavičku popelník. Marta se usměje.

DÍVKY

Dobrý den!

MARTA

Dobrý, dobrý...

Marta se vydává se slepicí ke kurníku.

13. INT. KOUPELNA - DEN

Proud vody sjíždí z kohoutku na hřbet Milošovy ruky. Sám si ji osuší ručníkem. Soňa ránu zakápne desinfekcí a přiloží náplast. Miloš neslyšně sykne. Soňa se škodolibě uchechtne.

MILOŠ

To jediný tátovi vyčítám, že mě k takový práci neved.

SOŇA

Vždycky si všechno radši udělal sám.

MILOŠ

A já jsem teď za kreténa.

SOŇA

Ne většího než já.

Soňa tentokrát asistuje Milošovi přímo pod židlí.

SOŇA

Minulej týden jsem přišla dřív z práce a v kuchyni sedělo deset jehovistů.

MILOŠ

Cos udělala?

SOŇA

Nic, nechala jsem je. Řekli jí, že jsou jehovisti, ona jim, že je katolička. Že poslouchá v neděli mši v rádiu -

(odmlčí se)

Taky tu chodil šmelinář, prodával příbory, kožený bundy... Zatím jsem neměla odvahu se porozhlídnout po baráku, co chybí. Nebo co naopak přibylo.

MILOŠ

Je sama.

SOŇA

Ona nechce chodit mezi lidi. Nedojde si ani nakoupit, na poštu. Nic.

MILOŠ

Já bych jí na tu poštu nešel. Prostě bych ji nechal...

(zachytí Sonin rozladěný pohled)

Ty víš moc dobře, že jsem jí nabízel, aby šla k nám. Aspoň na čas.

SOŇA

(neochotně)

Dyť jo.

MILOŠ

Starý lidi nemaj rádi změny. Změnu prostředí hlavně...

SOŇA

Jí by asi vážně vadilo, že mě nemůže vytáčet a mučit.

MILOŠ

Soňo...

SOŇA

Někdy je toho tolik, že ji už vážně přestávám mít ráda.

MILOŠ

Ale nekecej hlouposti...

Dveře koupelny se otevrou, dovnitř se šourá Marta. Pohybuje se pomalu a docela tiše. Rozpačitě se usmívá.

MARTA

Hotovo?

MILOŠ

Copak, mami?

MARTA

Jdu se opláchnout.

SOŇA

Ted' Je šest pryč...

MARTA

To mi ještě není zima.

SOŇA

Pomůžu ti do vany?

Marta neodpovídá. Ze sprchového koutu vytahuje umělohmotný škopek, staví ho na dno vany pod vodovodní baterii. Tuší výraz Sonina obličeje, aniž na ni pohlédne.

MARTA

Jen mě nech...

Soňa rezignovaně vychází z koupelny, za ní s židlí a nářadím Miloš. Marta naplno roztáčí oba kohoutky.

14. INT. CHODBA - DEN

V chodbě je šero, cíp světla sem proniká jen pootevřenými dveřmi koupelny.

Miloš vystupuje na židli. Z koupelny k němu pronikají zvuky napouštějící se vody, svlékání šatů.

MARTA

(m.o.)

Soňko?

MILOŠ

Mami, Soňa šla pryč.

MARTA

(m.o.)

Tak mi ji zavolej, Soňku.

MILOŠ

Já nevím, musím to tu dodělat, mami... Já ti nepomůžu?

MARTA

(m.o.)

No, já nevím...

Miloš se ještě chvíli vrtá šroubovákem v plochem lustru. Šplouchání v koupelně ustalo. Miloš naslouchá tichu. Nakonec to ale nevydrží. Seskočí ze židle a přistoupí blíž k přivřeným dveřím, diskrétně.

MILOŠ

Vážně ti nemůžu pomoci, mami?

15. INT. KOUPELNA - DEN

Obezřetně vstupuje Miloš do koupelny. Matka se sklání nad vanou, v teplákách, do půli pasu nahá. Nastavuje proti světlu bílá záda, zkroucená do pěnovitých záhybů a proláclin, a podává mu navlhčenou houbu.

MARTA

Jenom záda, Milošku...

Miloš neochotně bere houbu a přistupuje k matce.

MARTA

Všechno zvládám, jenom tam, tam si nedosáhnu...

Miloš je vyděšený. Ztěžlí se pohne, matky se dotýká jen s obtížemi. Jemně se jí otírá

houbou o záda.

MARTA

Jen přitlač. Tak, to je ono...

Miloš se snaží matce vyhovět. Drhne čím dál intenzivněji celou plochu zad. Na bílé oblině mezi lopatkami houba vždycky nadskočí. Miloš od ní nemůže odtrhnout oči. Drhne a drhne. Potom odhodí houbu do škopku, jako by hořela. Z koupelny téměř vyběhne. Matka za ním křičí.

MARTA

Děkuju, Milošku, děkuju...

16. INT. CHODBA - DEN

Miloš se opře o dveře koupelny a zhluboka dýchá. Potom se skloní k židli, sbalí si náradí.

MILOŠ

Soňo? Soňo!

MARTA

Milošku?

MILOŠ

Copak, mami?

MARTA

Já už nic nepotřebuju!

MILOŠ

Dobře. Já jen zkusím najít Soňu.

MARTA

A dal by sis pak čaj, Milošku?

MILOŠ

Já nevím. Spíš ne, mami...

Miloš se vydává chodbou pryč a nechává za sebou neustále si drmolící hlas matky.

Vystoupá po schodech nahoru. Prochází moderně a vkusně zařízeným bytem. Strohé barvy, sektorový nábytek, hodně prostoru. Sem tam chybí na stěně obraz nebo židle u stolu. Zásobník myčky v kuchyni je pootevřený, jsou v něm zatím uloženy jen dva hrnky a talířek.

Soňa sedí v domácím oblečení v ložnici na rozestlané posteli, vedle plastového obalu od jídla do mikrovlnky. Vedle sebe plastový obal od jídla do mikrovlnky, dělí svou

pozornost mezi časopis, puštěnou televizi a cigaretu. Milošův příchod ji vyleká, celá sebou škubne.

17. INT. KUCHYNĚ - DEN

Marta s Milošem sedí u stolu v Martině kuchyni.

MARTA

A předtím se to tu střídalo, že jsem jí říkala: Soňko, nevod' si je sem. A když už si je vodiš - ona mě samozřejmě nikdy neposlechla - nepředstavuj mi je všechny, kdo si to má pamatovat, jak se všichni jmenujou. Ten čaj si dáš?

MILOŠ

Ne...

Marta vstává. Dává vařit konvici s vodou, připravuje hrnky, lžičky, cukřenku.

MARTA

Ale teď si říkám, že by si měla někoho najít. Až tu nebudu, zůstane úplně sama...

MILOŠ

Ty tu budeš ještě dlouho, mami.

MARTA

Víš, Milošku, mě už to nebaví...

Marta staví před Miloše hrnek čaje.

MARTA

Kolik cukru?

MILOŠ

Lžičku, mami.

MARTA

Dala jsem ti tam tři, jak to máš rád.

Miloš si demonstrativně položí obě ruce na břicho. Marta nad tím mávne rukou. Sedá si proti němu se svým hrnkem. Než upije, zarazí se.

MARTA

Nechceš teda můj? Je bez cukru.

Miloš nad tím mávne rukou. Napije se slazeného čaje a pak se na matku spokojeně usměje, což vyvolá spokojený úsměv i na její tváři. Chvilí oba mlčí.

MILOŠ

Nejspíš teď na chlapa nemá ani pomyšlení.

MARTA

Pomyšlení...

MILOŠ

Viděl jsem, co zbylo nahoře po Vaškovi.

MARTA

On se odstěhoval ze dne na den. Pak tu skoro čtvrt roku nebyl, až mi ho sama přivedla. Normálně, sem, do týhle kuchyně, jako by se nechumelilo. Že si jde pro věci a chce mě pozdravit. Copak já o to stojím? - Copak já o to stojím? Takhle jsem jí to řekla. A co myslíš, že oni na to?

(Miloš krčí rameny)

Smáli se mi. Jako teď ty.

MILOŠ

Ale mami, já se ti přece nesměju.

Než Miloš stihne doříct větu, Marta se rychle přesunuje ke dveřím, otvírá je, nahlíží do chodby.

MARTA

Kampak, Soňko?

SOŇA

(m. o.)

Jenom na zahradu...

Matka zůstává hledět za Soňou do chodby, Miloš hledí na matku.

18. INT. LOŽNICE - VEČER

Moderně zařízená ložnice. Lehký sektorový nábytek, vestavěná skříň. Miloš sedí na posteli, záda podepřená polštáři, brýle na očích, v ruce knížku.

MILOŠ

A jedna mi pak říká: Vona udělala tohle. Jenže za chvíli přijde druhá a je to to samý:
Vona udělala tamto...

Milošova přítelkyně EVA (31), drobná dlouhovlasá blondýna s dětským obličejem, sedí před zrcadlem, zavěšeným na stěně vymalované sytě nachovou barvou. Odkládá na taburetku brýle s módní masivní obroučkou.

MILOŠ

To snad není tejden, aby se nepoštkěaly a nechtěly po mně, abych je rozsoudil. Abych pravdu řek, nebaví mě to, furt ty jejich nářky poslouchat. Nakonec jsou vobě

úplně stejný.

Eva si pečlivě masíruje obličej, krk, dekolt.

MILOŠ

Jako bych neměl svých starostí dost.

EVA

A svojí rodinu...

Eva uléhá vedle Miloše do peřin. Po posledních slovech se k sobě přitulí a spiklenecky na sebe mrknou.

19. INT. LOŽNICE / PRACOVNA - NOC

Eva spí, ve spánku objímá Milošův polštář. .

Miloš sedí v kancelářském zákoutí přilehlé pracovny a hledí střídavě do tří monitorů. Ruku položenou na klávesnici, u ucha mobilní telefon, tlumeně hovoří.

MILOŠ

Takže to vyčisti, nahod'. Když to nepůjde, kouknu an to přes den sám.

(...)

Dík, čau.

Miloš hovor típne, a le než stihne odložit mobil na desku stolu, ten se znovu rozvrní.

Slyším?

(...)

Jo, to seš ty.

(...)

Jasně, žes mě probudila. Co myslíš, že dělám, ve dvě v noci?

(...)

Jako jak divná? No, to ne. Normálně.

(...)

Horečku má?

(...)

No, tak vidíš. Nešil.

(...)

Hele, běž si lehnout. Nech to na ráno. Čau.

Hlas na druhé straně aparátu nepřestal hovořit. Ale Miloš hovor opět ukončuje a

telefon konečně odkládá na stůl. Opohled přitom neodlepí od monitorů.

20. INT. CHODBA - NOC

Soňa zavěsí sluchátko telefonního aparátu do vidlice. Chvíli přešlapuje v chodbě. Pak se vydává ke dveřím matčiny ložnice. Opatrně je otvírá, přistupuje k posteli.

Marta spí na zádech pod vrstvou poctivých kanafasových dušen, hlavu mírně nachýlenou na jednu stranu. Soňa jí přiloží ruku na čelo. Marta si ze spánku povzdechne.

SOŇA

Mami?

Soňa se k ní sklání, ale Marta spí tvrdě, nereaguje. Soňa se zlehka dotkne jejího ramene a odchází.

21. INT. KUCHYNĚ - RÁNO

Skrz okno kuchyně je vidět Miloše, jak zvoní na zvonek a jde hned dál. Za chvíli se ozve z útrob bytu klapnutí dveří a rychlé zutí, jak mu z chodidel sklouzly polobotky. Milošova silueta se objeví za skleněnou výplní dveří. Bere opatrně za kliku, nakoukne dovnitř.

Na kanapi sedí Soňa. V kuchyni je podivné ticho. Na odkapávači čeká na odložení do skříněk několik sklenic a talířků.

MILOŠ

Tak co?

SOŇA

Co jako?

MILOŠ

Kde je máma?

SOŇA

V nemocnici.

Soňa vstane a přejde k odkapávači. Bere do ruky utěrku a probírá se sklenicemi, které pak odkládá do polic linky.

MILOŠ

A kdy ji odvezli? Teď?

SOŇA

Ne, už brzy ráno. Byla jsem tam, vrátila jsem se tak před hodinou a půjdu tam znova

odpoledne.

MILOŠ

Proč jsi mi nevolala?

SOŇA

Volala jsem ti v noci.

(...)

Pak už jsem to nevydržela a volala jsem záchranku. Řekla jsem si, za to nic nedám. Ať mi třeba vynadaj. Jenže oni mi nevydali.

MILOŠ

Proč se směješ?

SOŇA

Já? Protože jsem kráva. Směju se vždycky při těch nejméně vhodných příležitostech.

22. INT. MUZEUM - DEN

Soňa provádí po expozici skupinku seniorů. Ti obdivují jednotlivé exponáty, fotografují. Jejich švitoření se proplétá s hlasem z reproduktoru, který už přešel od češtiny k němčině.

Vedle Soni se drží noblesní dáma s krátkými vlasy, oblečená v pánském stylu. Je ve věku Soniny matky.

NÁVŠTĚVNICE

A viděla jsem ten prapor venku - pra-por, die Fahne?

SOŇA

Ano, prapor. O víkendu budeme mít svátek.

NÁVŠTĚVNICE

Svátek. Hmm... A jaký svátek?

SOŇA

Vyhráli jsme válku.

NÁVŠTĚVNICE

Tak to bude velký svátek. A jakou válku jste vyhráli?

SOŇA

Druhou světovou.

Dáma se rozpačitě usměje. Soňa se omluví, zvoní jí telefon.

SOŇA

Ano?

(...)

Copak?

(...)

No, já tu mám lidi.

(...)

Jak co mám zapotřebí s vysokou školou? To teď prosím tě nebudeme řešit.

(...)

Půjdu tam odpoledne. Ano.

(...)

Ano, to víš, že jo.

(...)

Já myslím, že nebude vadit, když přijdeš až zítra, ona stejně spí.

(...)

No, snad ano. Jo. Tak já už musím končit. Potom se ti ozvu.

Soňa se nadechne, usměje a vstoupí znovu do chumlu turistů.

23. EXT. DÁLNIČE - DEN

Miloš opět stojí v koloně aut na dálnici, na sobě uválený oblek, na pastelové košili mapy potu.

Právě ukončil jeden hovor. Zodpovědně, s klipem na uchu. znovu se zkouší dovolat Soně. Telefon vyzvání, ale nikdo to nebere.

Miloš strhne klip z ucha, mrští s ním na zadní sedadlo a bere do ruky mobil. Ten zvoní a zvoní, ale stále bez úspěchu.

24. INT. NEMOCNICE - DEN

Soňa jde navštívit matku do nemocnice. S velkou nákupní taškou v ruce vchází do prostorné haly. Zdraví se s recepční. Sejde po schodech, zahne vlevo.

Před oddělením usedá na lavici. Z tašky vytahuje ochranné igelitové návleky na obuv. Natahuje si je a vstává. Jeden z návleků je natržený - zpod modrého igelitu svítí černá špička Soniny boty. Soňa zvedá nákupní tašku a jde.

Infopult na oddělení je opuštěný. Z pootevřených dveří sesterny doléhá na chodbu smích. Soňa jde najisto. Zastaví se až před jedním z pokojů. Zaklepe a vstoupí.

Na posteli blíže dveří leží starší žena, která dýchá pomocí kyslíkových brýlí. U její postele sedí mladší muž a drží ji za ruku. Oba tázavě hledí ke dveřím.

Postel u okna je čistě povlečená, ustlaná a prázdná. I stolek je čistý, na plastovém tácku stojí vyrovnány dvě sklenice a džbán z plexiskla.

Soňa se zarazí.

SOŇA

Promiňte...

Pokoj rychle opouští. Prohlédne tabulku na dveřích - je na ní poznamenáno jediné jméno. Soňa projde chodbou a přečte tabulky na všech dveřích. Bez úspěchu. Zamíří k infopultu, odkud ji už pozoruje jedna ze zdravotních sester.

SOŇA

Promiňte, hledám matku...

ZDRAVOTNÍ SESTRA

Poprosím vás o jméno...

SOŇA

Marta Hájková.

Sestra usedá k počítači, natuká do klávesnice několik písmen.

ZDRAVOTNÍ SESTRA

Já vůbec nevím. Přišla jsem dneska po pár dnech na odpolední. Hájková. Hájková...

SOŇA

Přivezla jsem maminku ráno. Ležela na pětce.

ZDRAVOTNÍ SESTRA

Na pětce? Počkejte, už to mám -

Soňa podle výrazu tváře okamžitě pozná, co jí musí zdravotní sestra oznámit.

25. INT. KUCHYNĚ - DEN

Byt je tichý a uklizený. Postele ustlané, nádobí umyto. Klapnutí domovních dveří se nese celým prostorem, stejně jako Sonino pomalé zouvání bot.

Vejde do kuchyně. Usedne ke stolu, na druhou židli odloží nákupní tašku. Vydechne si.

Zvoní mobilní telefon uvězněný hluboko v nákupní tašce. Soňa to nejdřív vyleká. Potom ale zaloví v tašce podívá se na displej přístroje. Volá Miloš. Soňa se dlouho zdráhá telefon přijmout, nakonec ale přiloží telefon k uchu.

SOŇA

Ahoj.

(...)

Já? Ne...

(...)

No, je to špatný.

(...)

Hodně špatný.

(...)

Miloši, máma umřela.

(...)

Dobře.

(...)

Dobře.

(...)

Já už jsem tam volala. Už jsem s ním mluvila.

(...)

To už je taky zařízený.

(...)

Dobře. Počkám na tebe.

(...)

Ahoj.

Soňa položí telefon na stůl a dlouho zírá do jeho desky. Potom se otočí k tašce a začne před sebe rozkládat její obsah: balenou vodu. Banány. Ovocné přesnídávky. Časopis. Župan. Noční košili. Spodní prádlo a pletené ponožky. Brýle. Umělý chrup.

26. EXT. DÁLNIČE - DEN

Miloš sviští po dálnici. Cesta před ním je volná. Típne hovor na mobilu a pokračuje vpřed. Dívá se před sebe. Pevně svírá volant - nakonec pořád křečovitěji.

Nakonec prudce sjede do odstavného pruhu. Stiskne si prsty silně kořen nosu, oči se mu lesknou. Koutkem oka zachytí, jak mu spoluzdec z auta jedoucího za ním dává jasně najevo, jaký je debil.

27. INT. KOSTEL - DEN

Lod' kostela je malá a úzká. Prostoru vévodí oltář vyzdobený květinami a rakev. Většina smutečních hostů se vejde do lavic. Málokdo ví, jak se tu chovat. Smuteční hosté zkoumají klekátka a zkoušejí si o ně opřít nohy. Berou do ruky kancionály připravené na lavicích, listují.

V rohu první lavice se choulí Soňa. Teprve kus od ní sedí Eva. Miloš energicky vchází do kostela, obhlíží všechny pohledem, domlouvá se s řidičem pohřební služby a nakonec zamíří k první lavici. Chvíli se rozhoduje mezi sestrou a přítelkyní, nakonec na Evu povzbudivě kývne a přisune se k Soně.

MILOŠ

Domluvil jsem s knězem, aby nám ukázal, kdy vstát, kdy si sednout.

Soňa kývne.

MILOŠ

Už jsem mu i zaplatil.

Soňa znovu kývne. Miloš se k ní přisune a konejšivě jí položí ruku na rameno.

SOŇA

Prosim tě, nesahej teď na mě.

Miloš stáhne ruku zpět. Ale hned se Soni opět zlehka dotkne a ona po něm sekne ostrým pohledem. Je čas vstát. Varhaník se už rozehrál a kněz stojí mezi dveřmi sakristie a sahá po provaze zvonce. A tak se všichni zvednou a kněz zazvoní.

28. INT. LOŽNICE - VEČER

Miloš sedí v pracovně, na sobě tmavý oblek, bílou košili hluboce rozhalenou. Očima hypnotizuje svoje monitory.

Eva prochází místností, polooblečená, napůl ještě ve smutečním, napůl v domácím.

EVA

Ale úplně nejhorší asi to bude pro tu Soňu. Zůstala tam teď úplně sama.

MILOŠ

Hm...

EVA

A vždyť ona není nějak přehnaně ošklivá... Ani divná, normálně si s ní jde popovídat.

MILOŠ

Prosim tě, nech dneska Soňu na pokoji.

EVA

No jo, no jo. Ale já bych tam nevydržela sama.

Eva se s úklidem přesunula k zrcadlu. Zahlédne svou siluetu v zrcadle a pohlédne na sebe.

EVA

Ale ta černá prostě postavě lichotí.

Miloš konečně odlepí oči od počítače a věnuje jí nevěřící pohled.

29. INT. LOŽNICE - NOC

Eva se probouzí uprostřed noci. Zašmátrá kolem sebe. Ale Miloš zmizel. Eva polkne. Vyhrabe se z peřin. Obě chodidla položí na koberec, vstane. Šmátrá se podél zdi, bez brýlí rozeznává většinu předmětů jako nejasné skvrny.

EVA

Miloši? Mílo?

MILOŠ

No?

Eva rozsvítí lampu a namíří ji směrem, odkud slyšela Milošův hlas.

MILOŠ

Ale kyti...

Miloš leží na zemi v pracovně, zabalený do deky.

EVA

Co tu děláš?

MILOŠ

Chrápeš. Nemohl jsem usnout.

EVA

Ale já...

MILOŠ

No, dneska chrápeš víc než obvykle.

Miloš se nakloní a pohladí Evu po lýtku.

MILOŠ

Běž si lehnout, kyti. To bude dobrý.

Eva pokrčí rameny a odchází zpět do postele. Miloš leží na podlaze, hlavu podloženou rukama, a zírá do stropu.

30. EXT. ULICE - NOC

Zvonek musí chvíli zvonit, než se v domě rozsvítí první světlo. Soňa v noční košili a županu se vyklání z okna.

SOŇA

No?

MILOŠ

Ségra?

SOŇA

Jo, to seš ty...

Soňa okno zavře, domem se dál rozlévá světlo, jak se blíží ke dveřím. Vyjde na zápraží, potom až k brance. Odemyká.

SOŇA

Co tu děláš, jsou tři v noci?

MILOŠ

Ségra, nemáš pocit, že se jako by nic nestalo? Přijde ti to v pořádku?

SOŇA

Pojď...

Soňa gestem ukáže do domu a Miloš ji následuje.

MILOŠ

Jako kdyby se vůbec nic nestalo...

Miloš za sebou zaklapne vstupní dveře a světlo se opět začne slévat. Nakonec zůstane rozsvíceno jenom v kuchyni.

31. INT. KUCHYNĚ - NOC

Soňa uvádí Miloše do kuchyně. Zatímco on usedá na kanape, ona se otáčí kolem kuchyňské linky.

SOŇA

Kafe? Čaj?

Miloš gestem naznačuje, že si nic nedá. Soňa nalévá vodu do konvice, na pracovní desku připravuje dva hrnky, lžičky, cukr.

Miloš se nachyluje k opěradlu gauče, zdá se být ospalý. Soňa mu podá hrnek čaje, sedá si naproti němu.

SOŇA

Tys pil?

MILOŠ

Trošku... Na mámu.

SOŇA

Ta by z tebe měla radost.

Miloš se usměje, ale smích plynule přejde ve vzlyk. Soňa se rozhlíží po místnosti, jako by hledala záchytný bod.

SOŇA

Nechceš si třeba prohlížet fotky?

Miloš krčí rameny a Soňa už se vydává hledat krabici.

32. INT. KUCHYNĚ – NOC

Miloš sedí na gauči, na klíně krabici s fotografiemi, rozkládá je a potom podává Soně, usazené na zemi.

MILOŠ

Nikdy tě nenapadlo dát ji do domova?

Soňa kroutí hlavou.

MILOŠ

Vážně nikdy?

SOŇA

Jednou se rozhodla, že tam půjde sama. Tehdy, jak mi zničila všechno kytky a já... No. Chtěla tam odvézt na prohlídku, odvezla jsem ji. Byl to takovej hezkej apartmán s vlastní kuchyňkou a koupelnou.

MILOŠ

A dál?

SOŇA

Chtěla zapsat, tak jsem ji nechala. Ale ozvali se moc rychle.

MILOŠ

A?

SOŇA

Hlavně nám došlo, že to je tím, že někdo umřel. Ta představa se nám nelíbila, tak jsme se dohodli, že to zruším a že ti to neřekneme.

MILOŠ

A tys nikdy nechtěla odejít?

SOŇA

Kam bych šla?

(Miloš pokrčí rameny)

Já jsem chtěla odejít každý den - ale asi ne moc, protože jsem to nikdy neudělala. Miloš se dostal k zažloutlým, letitým fotografiím dětí.

MILOŠ

A tohle je kdo?

SOŇA

Tu ani neznám, nejspíš nějaká sestřenice z Ústí.

MILOŠ

Hm...

Miloš mechanicky posouvá z hromady na hromadu další a další fotky.

MILOŠ

Já jsem si taky říkal, že by všechno bylo jinak, kdyby tu běhalo nějaký dítě... Ty děti nechceš?

SOŇA

Potřebovala bych k němu nějakýho použitelného tatínka.

(po chvíli)

Vy děti neplánujete?

MILOŠ

Ale jo, jo. jen se to zatím nějak... nepovedlo.

Soňa se smutně usměje, poplácá bratra po rameni.

Společně posbírají fotografie, vrátí je do krabice a Soňa ji odnese do komory.

Miloš zůstane sedět na kanapi v matčině kuchyni a rozhlíží se. Na stolní zátíší s urnou a lékovkami, na police plné cetek, na lednici, na matčiny pantofle odložené vedle stolu.

Vyruší ho odstrašující rána.

SOŇA

(m. o.)

Doprčic! Já to věděla! Já to věděla!

33. INT. KOMORA - DEN

Miloš přibíhá ke komoře. Vidí Soňu, která klečí, zasypaná jakýmsi těžkým materiálem.

MILOŠ

Ségra, co blbneš?

Soňa mu podává bundu z černé umělé kůže.

SOŇA

A takových je tu ještě pět!

34. EXT. PŘED DOMEM - DEN

Soňa s Milošem nastupují do jeho auta. Soňa má na sobě černé tričko a sukni, Miloše hřeje jedna z nalezených kožených bund. Padne mu.

SOŇA

Taky bys měl zavolat Evě, aby neměla strach.

MILOŠ

Já vím.

Auto se odlepí od chodníku. Po pár metrech ale zastavuje. Motor chrchlá a Miloš se natahuje přes Soňu ke dveřím spolujezdce, aby je pořádně dovřel.

MILOŠ

To s tím neumíš pořádně prásknout?

Soňa mu věnuje nevěřící pohled.